

Arrest

nr. 164 906 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

Op 15 juni 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij een geldig visum heeft, afgeleverd door Spanje. De verzoekende partij reist echter samen met haar echtgenoot en haar twee minderjarige kinderen, die allen een geldig visum hebben voor Frankrijk. Om het gezin samen te houden, sturen de Belgische autoriteiten op 13 augustus 2015 een overnameverzoek naar de Franse autoriteiten. Op 13 oktober 2015 stemmen de Franse autoriteiten in met de overname.

Op 22 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die op 22 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.(...)
voornaam : N.(...)
geboortedatum : 01.01.1990
geboorteplaats : Takana
nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 11 van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn en in België is met haar echtgenoot (OV...) met hun twee minderjarige kinderen, vroeg op 15.06.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Een onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene in april 2015 een visum aanvroeg bij de Spaanse consulaire diensten te Kaboel en dat het visum werd verstrekt. Verder onderzoek wees uit dat de beide minderjarige kinderen een visum verkregen van de Franse consulaire diensten, net zoals het geval was bij de echtgenoot van de betrokkene.

De betrokkene werd gehoord op 24.06.2015 en verklaarde dat ze ongeveer twee weken voor haar aankomst in België van Afghanistan naar Turkije vloog. Na het verlaten van Turkije vervolgde ze via haar niet bekende plaatsen haar weg naar België, waar ze op 14.06.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat ze door de smokkelaar naar een ambassade werd gebracht. Daar werden haar vingerafdrukken genomen in het kader van een visumaanvraag. Ze stelde echter dat ze zelf geen paspoort had en dat de smokkelaar voor alles, ook voor een paspoort, zorgde.

We merken op dat onderzoek uitwees dat de Franse consulaire diensten visa verstrekten aan de echtgenoot en twee kinderen van de betrokkene. Hieromtrent verwijzen we naar artikel 11 van Verordening 604/2013 : "Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen: a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming...".

Op 13.08.2015 werden de Franse instanties verzocht met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013 ook de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen. De Franse instanties stemden op 13.10.2015 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2014 en vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris - Charles de Gaulle.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat een smokkelaar haar en haar gezin naar België bracht. Ze uitte tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse instanties en stelde dat ze in België wil blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We werken op dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van redenen die volgens haar in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Ze stelde enkel in België te willen, maar zoals reeds werd opgemerkt is de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Franse instanties stemden op 13.10.2015 met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat

personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 29, alinea 3) en recht hebben op opvang (pagina 55, alinea 1). We merken op dat het boven geciteerde AIDA-rapport kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende "noodopvangplaatsen" en dat volgens omzendbrief DPM/C3/2007 betreffende de opdrachten van de opvangcentra bij het toekennen van opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra (CADA) prioriteit wordt verleend aan onder meer gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers (pagina 60, § 4). Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat de betrokkene en haar gezin in hun hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zullen krijgen. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder wensen we er op te wijzen dat het Franse parlement op 15.07.2015 een wet betreffende de hervorming van asiel goedkeurde. De wet voorziet onder meer een hervorming en vereenvoudiging van procedures en de creatie van bijkomende opvangstructuren ("France law on asylum reform adopted", <http://www.asylumineurope.org/news/20-07-2015>; La Cimade, "Ce que la loi relative a la reforme du droit d'asile va changer", 16.07.2015, <http://www.lacimade.org/nouvelles/5484>, zie ook administratief dossier).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben, maar stelde wel dat haar zontje een mentale achterstand heeft. We merken echter op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene en de leden van haar gezin in Frankrijk in hun hoedanigheid van hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming niet de nodige zorgen zullen krijgen.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij en haar kinderen door overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 11 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (préfecture du Val de Marne)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2, tweede en derde lid, 5.6 en 17.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin-III- Verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat het onderzoek van de opvangomstandigheden van asielzoekers in Frankrijk, verricht door de verwerende partij, onvolledig en onjuist is;

Dat de verwerende partij niet serieus en concreet rekening houdt met de situatie van het gezin in zijn geheel, o.m. met de situatie van hun zontje H.(...) en diens gezondheidsstoornissen, en met de impact van de systeemfouten wat betreft de opvangomstandigheden in Frankrijk op deze situatie;

Terwijl de in het middel geïssueerde bepalingen een ernstig en grondig onderzoek van het risico tot blootstelling tot vernederende en onmenselijke behandeling eisen in geval van overdracht van verzoeker en zijn gezin, dit des te meer gezien zulk overdracht twee kleine kinderen zou betreffen, waarvan één ernstige gezondheidsstoornissen vertoont;

(...)

b) Eerste onderdeel: de opvangmogelijkheden in Frankrijk.

4. Enerzijds doet verweerder een onvolledige en éénzijdige lezing van de verschillende beschikbare verslagen over de situatie van asielzoekers in Frankrijk en trekt hij hier onjuiste besluiten uit.

Zo begint hij door te erkennen dat het AIDA-rapport « kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren », maar dat er bijkomende « noodopvangplaatsen » zouden bestaan en dat volgens een omzendbrief prioriteit zou worden verleend aan, o.m., gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers. Herhaaldelijk wordt in de bestreden beslissing tevens de nadruk gezet op het feit dat de Franse instanties die werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van het gezin, zonder dat uit deze bewering enig besluit wordt getrokken.

Het AIDA-rapport doet echter meer dan « kanttekeningen plaatsten » bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren.

Zo stelt het o.m.:

« Reception centres for asylum seekers:

Only those who have a temporary residence permit and who have a pending asylum claim are eligible to stay in reception centres. Asylum seekers under a Dublin procedure are excluded for now from accessing these centres. A place in the centres for asylum seekers is offered by the préfecture where the application has been made. The average length of stay in CADA reception centres in 2013 was 562 days — that is to say one year and six months. If the asylum seeker does not accept this offer, they will be excluded as a conséquence from the benefit of the temporary waiting allowance (ATA). If there is no place in a reception centre, the asylum seeker is placed on a waiting list, in the meantime, they will be directed to other provisional accommodation solutions. However, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his appeal, their chances to benefit from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. »

En nog:

« Insufficient capacity in regular reception centres

As of 30 June 2014, there were 24 689 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 66 251 asylum applications (adults and children). The number of reception centres is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched. On 31 December 2013, there were 15.000 asylum seekers on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months. Until they obtain a place, they are housed in emergency facilities (centres or hôtels) or have to live on the streets. »

Verder onderlijnt het verslag nog dat de toegang tot de noodopvangplaatsen ingewikkeld en problematisch is, dat dit opvangnetwerk tevens oververzadigd is en geeft het een reeks voorbeelden van gevallen, in verschillende departementen, waar kwetsbare (groepen) personen, die normaliter

prioritair recht hadden op een opvang, toch geen opvang ontvingen en op de straat terecht kwamen, met inbegrip van kinderen. Het besluit :

« In any case, according to the ministry of interior data, 31% of the asylum seekers in 2013 (meaning 18 421 asylum seekers) had not benefited from a housing funded by the State. »

5. De lezing verricht door verweerder van dit verslag. en de enkele citering. uit p. 60 van dit verslag. van de omzendbrief volgens dewelke prioriteit zou worden verlenen in opvangcentra aan o.m. gezinnen. alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers. is dus totaal en bewust partijdig. onvolledig en strijdig met de algemene inhoud van dit verslag.

Uit een lezing van hoofdstukken 2 en 3 van het onderdeel over de « Reception conditions » van het AIDA-rapport (respectievelijk getiteld « Forms and levels of material reception conditions » en « Types of accommodation »), van p. 57 tot p. 63 van het AIDA-rapport, blijkt ondubbelzinnig dat Frankrijk actueel een ernstig opvangprobleem kent, met inbegrip voor de opvang van gezinnen en (minderjarige) kinderen.

Het is dus bewust dat verweerder enkel het paragraaf citeert waarin wordt vermeld dat een omzendbrief inderdaad stelt dat een reeks asielzoekers « prioritair » een opvang zouden moeten genieten, en dat er « noodopvangplaatsen » zouden bestaan, zonder een woord te reppen over het feit dat het rapport net besluit dat deze prioriteit in de praktijk vaak geen concrete invulling kan krijgen en dat ook het noodopvangnetwerk oververzadigd zit!

Samengevat wordt dus een overduidelijk tekort aan opvangstructuren in het licht gezet, alsmede een algemene moeilijkheid van toegang tot de noodopvangstructuren opgericht om aan deze tekort tegemoet te komen. De verwerende partij tracht de omvang van deze systeemfouten te minimaliseren, terwijl de rapporten die zij citeert unaniem zijn over dit punt.

Zulke houding is in strijd met de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen en de plicht van rechtvaardigheid dat op verweerder rust.

6. Wat betreft de wet over de hervorming van het asielrecht, aangehaald door verweerder als een vooruitgang die de situatie in Frankrijk zou verbeteren, valt het op te merken dat de UNHCR iets minder enthousiast is hieromtrent, vooral wat betreft de opvang van asielzoekers :

« (...) »

Verder stelt dit verslag van de UNHCR nog :

« (...) »

Zelfs de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, Nils Muižnieks, komt tot dezelfde vaststellingen:

« (...) »

In de rubriek « besluiten en aanbevelingen » raadt hij de Franse staat aan om ten volle haar plichten vloeiende uit de « opvangrichtlijn » 2003/9/CE na te leven, wat erop wijst dat deze momenteel niet worden nageleefd:

« (...) »

Verder rept de bestreden beslissing met geen woord over de gezondheidstoestand van H.(...), het zoontje van verzoekster, en met de specifieke opvang dat zijn situatie vereist.

H.(...) vertoont inderdaad een algemene ontwikkelingsstoornis, met autistische stoornissen en gedragsstoornissen.

(stuk 3)

In de bestreden beslissing wordt enkel aan verzoekster verweten dat zij geen documenten heeft aangebracht wat betreft deze gezondheidsprobleem.

Verzoekster werd echter op 24.06.2015 verhoord, oftewel amper tien dagen na haar aankomst in België! Het was haar dus absoluut onmogelijk om over enig verslag te beschikken hieromtrent.

Verder kreeg ze enkel de bijstand van een advocaat om haar ter raad te staan wat betreft haar procedure bij de betekenis van de bestreden beslissing.

Ze was zich dus geenszins bewust dat zij later haar dossier nog kon aanvullen wat betreft nadere informatie over de situatie van H.(...).

8. Ondertussen loopt H.(...) nu school.

Wat hem betreft schrijft de directrice van het PMS-centrum waarnaar verzoeker en zijn echtgenote werden doorverwezen door de school van H.(...), wat volgt:

« Hayas est inscrit en 1° année maternelle à l'école communal de Bovigny.

Dans le courant du mois de septembre 2015, la directrice de l'école nous informe des difficultés développementales de cet enfant ayant des conséquences directes sur ses apprentissages scolaires. L'école, ayant déjà abordé les difficultés avec les parents, oriente cet enfant vers notre service.

Lors d'un entretien avec les parents, nous apprenons que des examens médicaux ont été effectués début octobre 2015. Les parents sont demandeurs d'aide pour leur enfant. Ils constatent que l'enfant, stimulé à l'école, fait des progrès même si de grosses difficultés persistent. Ils voudraient, eux aussi, pouvoir contribuer à l'évolution d'Hayas. Dès lors, nous leur proposons l'accompagnement d'Hayas par le service d'aide précoce dépendant de l'AWIPH. Les parents se montrent preneurs et acceptent que nous réalisons un bilan PMS. A l'heure actuelle, ce bilan est en cours. Nous tenons à préciser que ce bilan fait partie des examens à effectuer pour bénéficier d'un numéro AWIPH. Dans le courant du mois de novembre, une réunion entre intervenants (Parents-Fedasil-PMS-Service d'aide précoce) est prévue afin de réfléchir aux aides à mettre en place pour Hayas suite à l'obtention des données émanant des examens médicaux et du bilan PMS.

En conclusion, il est indispensable de poursuivre les investigations médicales et psychologiques en cours afin d'apporter l'aide nécessaire à cet enfant. »

Hieruit blijkt dus dat de stimulering van de school gunstige gevolgen heeft op de ontwikkeling van H.(...) en dat een reeks stappen reeds werden gezet en nog lopende zijn om dit kind verder te kunnen helpen.

Verder stelde Dr. A.(...) M.(...) op 10 november jl. een synthetisch verslag op van de situatie van het kind, volgens hetwelk:

« J'ai vu en date du 08/07/2015 le petit A.(...) H.(...) pour un retard global de développement et des troubles du comportement.

L'enfant a bénéficié de divers examens comprenant une IRM cérébrale en date de début octobre qui s'est révélée normale et un EEG de nuit qui met en évidence la présence de plusieurs bouffées paroxystiques diffuses à prédominance fronto-centrale gauche et la présence de pointes ondes à prédominance fronto-centrale gauche, ce qui laisse évoquer une épilepsie.

L'enfant nécessite une prise en charge en psychomotricité relationnelle et un suivi neuropédiatrique. Il faudra envisager en fonction de l'évolution de l'enfant d'instaurer un traitement antiépileptique si nécessaire. »

(stuk 6)

9. Door in de bestreden beslissing geen enkele rekening te houden met de bijzondere gezondheidstoestand van H.(...), een jongetje van drie jaar, met het feit dat hij een aangepaste opvang, school en (neuropediatrische) opvolging vereist, en dat er een vermoeden van epilepsie bestaat wat hem betreft, die een aangepaste aanpak vereist, heeft de bestreden beslissing de in de middelen aangehaalde bepalingen geschonden, o.m. de motiveringsplicht.

Dat verzoekster, tien dagen na haar aankomst in het Rijk, geen attesten kon voorleggen omtrent de situatie van haar zoontje, is uiteraard geen afdoende motivering. Minstens had verweerder verzoekster erop moeten wijzen dat zij haar dossier moest aanvullen wat betreft de situatie van haar zoontje, of haar aanraden een gespecialiseerde advocaat te raadplegen.

Dit is ook de reden waarvoor de verordening Dublin-III, in zijn artikel 5.6, stelt dat een schriftelijke samenvatting moet worden opgesteld na een Dublin-interview, met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt, en ervoor zorgt dat de verzoeker en zijn raadsman tijdig toegang krijgen tot deze samenvatting.

In casu is dit niet geschied, en werd verzoekster er zelfs niet van op de hoogte gesteld dat het van belang was dat zij zo spoedig mogelijk een gespecialiseerde advocaat zou raadplegen om haar dossier te voorbereiden en aan te vullen. Zij was dus niet geïnformeerd over de noodzaak om stukken neer te leggen wat de gezondheidssituatie van haar zoon; er wordt zelfs niet aangetoond dat verweerder haar hierop minstens heeft gewezen.

10. Overigens zou een overdracht naar Frankrijk, zonder dat enige garantie wordt gegeven dat de nodige opvang en opvolging van H.(...) aldaar zal kunnen worden geboden, een risico van schending van art. 3 EVRM inhouden.

Deze bepaling is absoluut en duldt geen enkele uitzondering, dus ook niet gebaseerd op de Vreemdelingenwet.

Uit de verslagen geciteerd door verweerder blijkt echter dat de situatie, qua medische hulpverlening en -opvolging, huidig tevens problematisch is in Frankrijk. Zo luidt het AIDA- verslag:

« In practice, do asylum seekers have adequate access to health care? [W]ith limitations

[...][...][...]

As a general rule, difficulties and delays for an effective access to healthcare vary from one city to the other in France. Access to the CMU is going well in the Rhone department (effective within a month), while there are long waiting periods to obtain access to the CMU in Nice (3 months in early 2014). The NGO Doctors of the World has reported that among the 2 226 asylum seekers they had received in their health centres (Caso) in 2012, only 11% of them were benefiting from the coverage of health insurance. The main obstacles mentioned were administrative difficulties, a lack of awareness of their rights and the language barrier. 28% of them had declared having renounced to treatment during the past 12 months. »

Verder hebben de talrijke administratieve traagheden in Frankrijk om een asielaanvraag te registreren – hierna omschreven – tot gevolg dat de effectieve en onmiddellijke toegang tot gezondheidszorgen voor asielzoekers problematisch is:

« More generally, several difficulties can be highlighted in practice for asylum seekers with regards to the registration of their claim on the territory. For instance, the requirement to obtain a temporary residence permit from the prefecture before they can lodge their asylum application with OFPRA in fact imposes an additional delay for asylum seekers as some prefectures do not respect the prescribed time limit of 15 days between the filing of the required documents and the appointment at the prefecture to deliver the temporary permit. Indeed, due to staff shortages, some prefectures can take several weeks to several months before granting an appointment to applicants. An official report from the General Controllers has described that asylum seeking families in Paris can only lodge their asylum claim after a waiting period of 7 and a half months. In 2013, 4 months were necessary to get an appointment to obtain a 'domiciliation' address; an additional 3 months to get an appointment at the prefecture to request the temporary residence permit and another 3 weeks to receive the permit and to eventually be handed the asylum application form.

Similarly, the two members of Parliament in charge of the report on the reform of the asylum procedure have highlighted that in 2013, the waiting period to obtain an appointment at the prefecture of Essone was 2 days, while it was 16 days in Moselle, 20 days in Seine-Saint-Denis and 99 days in Lille. »

Een correcte aanpak van de gezondheidssituatie van H.(...) veronderstelt uiteraard een opvang in een aangepaste opvangstructuur. Uit de hier geciteerde verslagen blijkt echter dat zulk opvang geenszins gegarandeerd is in geval van overbracht naar Frankrijk, zelfs niet voor gezinnen met minderjarige kinderen.

Verweerder heeft dus geen correcte appreciatie verricht van de opvangomstandigheden in Frankrijk ten opzichte van de psycho-medische situatie van H.(...).

Hieruit vloeit dus dat de bestreden beslissing niet tot een ernstige, concrete en geïndividualiseerde appreciatie van het risico van schending van art. 3 EVRM is overgegaan in geval van overbracht van verzoekster en haar gezin naar Frankrijk.

d) Derde onderdeel: de gezondheidssituatie van verzoekster echtgenoot

11. Verder werd er ook geen rekening gehouden met de gezondheidssituatie van verzoekster echtgenoot, Dhr. A.(...).

Deze laatste lijdt nochtans aan psychologische problemen ten gevolge van wat hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt.

Hiervoor krijgt hij sinds juli een psychotherapeutische opvolging met Dhr. Y.(...) C.(...), waar hij één keer per week op consultatie gaat. Dhr. C.(...) schrijft hieromtrent:

« Je confirme suivre Mr A.(...) depuis le 3 juillet 2015 une heure par semaine dans ma fonction de psychothérapeute au centre d'asile de Bovigny.

Mr A.(...) souffre de stress aigu (cauchemars, dérégulation émotionnelle, difficultés d'attention, difficultés de sommeil, difficultés sociales) - tout cela clairement lié à son vécu traumatique (détention et tortures par les Taliban, puis fuite de son pays).

Il lui faut un environnement stable, ressourçant, et un suivi psychiatrique et psychothérapeutique régulier afin de retrouver une vie saine sur le plan émotionnel, mental et familial.

Je tiens à préciser que, depuis juillet, une relation de confiance s'est installée et que le travail psychothérapeutique commence enfin à porter des fruits. Je recommande donc fortement de continuer le suivi entamé. »

(stuk 7)

Dhr. A.(...)heeft dus overduidelijk nood aan een psychologische opvolging.

Niets toont echter aan dat, in geval van een overdracht naar Frankrijk, zulke opvolging voorzien is.

Verder is het ook logisch dat de instelling van een vertrouwensband tijd in beslag neemt. Ook al dus, quod non in casu, ingeval van een overdracht naar Frankrijk zulke psychologische opvolging voorzien zou zijn, dan toch zouden de vruchten van het reeds verricht werk zo goed als verloren zijn, daar Dhr. A.(...)opnieuw vanaf nul een psychotherapeutische opvolging zou moeten aanvatten.

Dit is ook wat de huidige psychotherapeut van Dhr. A.(...)in zijn attest heeft onderlijnd.

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met dit belangrijk element.

e) Vierde onderdeel: geen onweerlegbaar vermoeden van de naleving van de grondrechten van het Unierecht door Frankrijk

12. In haar arrest M.S.S. heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat:

« (...) »

Dit standpunt wordt gedeeld door het Hof van Justitie, die zich hierover heeft moeten buigen n.a.v. volgende prejudiciële vraag, die haar werd gesteld:

« Staat in het bijzonder de verplichting tot inachtneming van de grondrechten van de Unie in de weg aan het hanteren van een onweerlegbaar vermoeden dat de verantwoordelijke staat i) de grondrechten van de aanvrager ingevolge het Unierecht, en/of ii) de minimumnormen van de richtlijnen 2003/9 [...], 2004/83 [...] en/of 2005/85 [...] in acht zal nemen? »

Het Hof antwoordde hier zoals volgt op :

« (...) »

13. Verder heeft uw Raad, in een arrest van 22 maart 2012, geacht dat de overdracht van een ernstig zieke persoon naar Frankrijk een risico van schending van art. 3 EVRM inhield omwille van het risico van onderbreking van de behandeling dat zulk overdracht met zich meebracht.

Zo onderlijnde uw Raad de afwezigheid van contacten met Frankrijk om zich van de voortzetting van de behandeling te vergewissen:

« (...) »

In specie toont verweerder geenszins aan contact te hebben opgenomen met Frankrijk om zich ervan te vergewissen dat de nodige en geadapteerde psychologische- en gezondheidszorgen in plaats zullen worden gezet om de nodige opvang te kunnen bieden aan H.(...).

Een louter theoretisch engagement om de Franse autoriteiten drie werkdagen op voorhand van de overdracht op de hoogte te stellen is in dit verband niet voldoende om tegemoet te komen aan de vereisten van art. 3 EVRM.

14. Door geen rekening te houden met de systeemfouten, aangestipt door de verschillende verslagen aangehaald in de bestreden beslissing zelf en in huidig verzoekschrift, wat betreft de opvangomstandigheden van asielzoekers, en door geen bewijs aan te brengen dat met deze systeemfouten rekening werd gehouden wat betreft de gezondheidssituatie van H.(...) en van verzoekster echtgenoot, heeft de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen, aangehaald in het middel, geschonden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat het onderzoek van de opvangomstandigheden van asielzoekers in Frankrijk, dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd verricht, onvolledig en onjuist is. Er zou geen rekening gehouden zijn met de gezondheidstoestand van H.(...) en ook niet met de impact van de systeemfouten wat betreft de opvangomstandigheden in Frankrijk.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de opvangomstandigheden in Frankrijk. Verweerder laat verder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek, zowel van de concrete situatie van verzoekende partij als van de situatie in Frankrijk voor wat betreft overgedragen asielzoekers, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Er werd vastgesteld dat:

-uit het AIDA-rapport blijkt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die eerst in Frankrijk asiel vroegen en ook recht hebben op opvang;

- hoewel er kanttekeningen worden geplaatst nopens de capaciteit, dient er te worden gewezen op het feit dat er bijkomende noodopvangplaatsen zijn en er overigens prioriteit wordt verleend aan onder meer gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om op grond van voormelde informatie te besluiten dat verzoekende partij en haar gezin in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zullen krijgen.

Er wordt door verzoekende partij overigens geen systeemfout aannemelijk gemaakt.

Gezien de Franse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld, betekent dit dat zij ook op de hoogte zullen zijn van de komst van verzoekende partij.

Derhalve kan verzoekende partij niet dienstig in het kader verzoekschrift annulatieberoep plots voorhouden dat er zich problemen stellen in Frankrijk, waarbij zij de vaststellingen die zij meent te kunnen afleiden uit deze rapporten, op geen enkele manier op haar eigen situatie betreft noch kan betrekken.

Verweerder verwijst verder ook nog naar een arrest nr. 133 396 dd. 18.11.2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“(…).” (eigen arcering en onderlijning)

Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft.

Verzoekende partij betreft de in het verzoekschrift geciteerde passages niet op haar eigen situatie.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Frankrijk, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Frankrijk, doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Frankrijk en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

De verzoekende partij spitst de kritiek in haar tweede onderdeel toe op het feit dat zij omwille van de gezondheidstoestand van H.(...) niet naar Frankrijk kan gerepatriëerd worden, vermits de noodzakelijke medische zorgen daar niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de medische situatie van de verzoekende partij:

- er zijn geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat er redenen zijn betreffende verzoekende partij haar gezondheid of die van haar kinderen die een

overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat er redenen zijn die bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest;

- er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partij en de leden van haar gezin in Frankrijk niet de nodige zorgen zullen krijgen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist, waar zij voorhoudt dat niet op afdoende wijze zou gemotiveerd zijn waarom een overdracht naar Frankrijk geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou uitmaken. Er diende besloten te worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in Frankrijk zal onderworpen worden aan mensonterende of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nauwelijks of niet werd geantwoord op de medische argumenten die werden aangehaald, merkt verweerder op dat zulks eenvoudig kan weerlegd worden middels een verwijzing naar de voormelde motieven.

Inderdaad werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat er geen concrete bewijzen aanbracht werden. Verzoekende partij geeft zelf aan over 10 dagen te hebben beschikt alvorens te zijn gehoord. Het is niet duidelijk om welke reden verzoekende partij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om een attest te verkrijgen.

Uit het dossier is overigens duidelijk dat er een persoonlijk onderhoud met verzoekende partij is georganiseerd. De schriftelijke weergave werd in het administratief dossier opgenomen.

Verweerder merkt op dat er thans geen rekening kan worden gehouden met stukken die voor het eerst tijdens de huidige procedure worden overgemaakt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Gelet op voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing, kan slechts vastgesteld worden dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist, waar zij laat uitschijnen dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet terdege rekening zou gehouden zijn met haar gezondheidstoestand.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte (medische) behandeling van asielzoekers in Frankrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. "(...)." (R.v.V. nr. 134 481 van 2 december 2014)

Verweerder beklemtoont dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Verzoekende partij brengt geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de Franse overheden het principe van non-refoulement niet zou respecteren.

Nopens de ingeroepen schending van artikel 17 van de DublinIII- Verordening wijst verweerder op volgende rechtspraak: "(...)"

In een derde onderdeel wijst verzoekende partij verder op de gezondheidssituatie van haar echtgenoot.

Verweerder wijst er evenwel op dat ook hieromtrent geen attesten of andere elementen aangebracht heeft die aanleiding zou geven tot het besluit dat er redenen zijn betreffende de gezondheid die een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat er redenen zouden zijn die zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verweerder herhaalt dat er thans geen rekening kan worden gehouden met stukken die voor het eerst tijdens de huidige procedure worden overgemaakt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Tot slot houdt verzoekende partij in een vierde onderdeel voor dat er geen onweerlegbaar vermoeden van de naleving van de grondrechten van het Unierecht door Frankrijk is.

In aanvulling van wat reeds supra werd uiteengezet, merkt verweerder nog op dat er in die context in de bestreden beslissing ook een onderzoek werd gedaan of een overdracht aan de andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft er evenwel terecht van uit gegaan dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zou kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij de formele motiveringsplicht aanvoert door de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in te roepen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent, waardoor aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 3 van het EVRM, daar de verzoekende partij hiervan de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals ‘Amnesty International’ of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het '*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld*"

in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak ‘Mohammed v. Austria’ (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

De partijen betwisten *in casu* niet dat de rechtmatigheid van de terugname op grond van artikel 11 van de Dublin-III-Verordening moet worden onderzocht ten aanzien van Frankrijk.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat er systeemfouten bestaan inzake het opvangsysteem in Frankrijk. Zij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing niet volledig is en dat zij een risico loopt om niet opgevangen te worden na de overname door Frankrijk. Tevens wijst de verzoekende partij op gezondheidsproblemen van haar gezin en stelt ze dat er geen garanties bestaan dat deze correct opgevolgd zullen worden in Frankrijk of dat er enige gespecialiseerde opvang voorzien zou zijn. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met deze systeemfouten in de bestreden beslissing.

2.1.3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen bezwaren had tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse autoriteiten. Daarnaast verwijst de verwerende partij naar de volgende documenten in de bestreden beslissing:

- Asylum Information Database- National Country Report France (Claire Salignat), up-to-date tot 26 januari 2015 (hierna: het AIDA-rapport);
- “France law on asylum reform adopted”, <http://www.asylumineurope.org/news/20-07-2015>;
- La Cimade, “Ce que la loi relative à la réforme du droit d’asile va changer”, 16 juli 2015, <http://www.lacimade.org/nouvelles/5484>.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat personen, die onder de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielpcedure onder dezelfde voorwaarden als personen die een eerste asielaanvraag indienen in Frankrijk en dat zij tevens recht hebben op opvang. De verwerende partij wijst erop dat kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van het opvangsysteem, maar dat er een mogelijkheid is van noodopvangplaatsen, waarbij prioriteit wordt verleend aan gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers. Tevens wordt door de Franse wetgever gewerkt aan een hervorming en vereenvoudiging van procedures en de creatie van bijkomende opvangstructuren.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij een onvolledige en eenzijdige lezing doet van de verschillende beschikbare verslagen over de situatie van asielzoekers in Frankrijk. Zo betoogt zij dat het AIDA-rapport meer doet dan enkele kanttekeningen te plaatsen bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren en dat de noodopvangplaatsen niet als een goed alternatief beschouwd kunnen worden. Zo verwijst zij naar blz. 61 van het AIDA-rapport waar gewag wordt gemaakt van asielzoekers, waaronder kinderen, die in het Rhône-departement en in Clermont-Ferrand geen opvangplaats hadden. De verzoekende partij heeft bij haar verzoekschrift nog twee stukken bijgevoegd:

- UNHCR, *note révisée du HCR sur le projet de loi relatif à la réforme du droit d'asile*, maart 2015.
- Nils Muiznieks, *Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe suite à sa visite en France du 22 au 26 septembre 2014*.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). Zij heeft hierop geantwoord dat zij hier wil blijven en niet naar een ander land wenst te gaan. Tevens wijst ze op de mentale achterstand van haar minderjarige zoon. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord dat een loutere wens om een asielaanvraag te doen in een welbepaald land niet voldoende is om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule, zoals bepaald in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enige problemen met betrekking tot de opvang in Frankrijk niet heeft willen verzwijgen. Ze heeft uitdrukkelijk vermeld dat het AIDA-rapport niet over alle aspecten van de opvang even positief is, maar stelt wel dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij en haar gezin de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Met de stukken die de verzoekende bijvoegt aan haar verzoekschrift, weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet. Zo geeft het eerste stuk de huidige situatie in Frankrijk weer en legt tevens uit wat de nieuwe hervormingen inhouden. Zo wordt er gesteld dat door de hervormingen meer aandacht wordt gegeven aan de familie van de asielzoeker bij het bepalen van een opvangplaats. Tevens zijn er mogelijkheden in de hervorming om in uitzonderlijke gevallen personen van de opvang uit te sluiten. De hervormingen hebben over het algemeen de bedoeling om kwalitatieve opvang voor iedere asielzoeker te organiseren. De UNHCR heeft hierbij enkele opmerkingen, maar gaat in principe akkoord met de hervormingen. Uit deze tekst kan echter niet worden besloten dat Frankrijk momenteel kampt met systeemfouten, noch blijkt uit deze tekst dat in de toekomst systeemfouten aan het licht zullen komen. Wat betreft het tweede bijgevoegde stuk, wijst de Raad erop dat dit stuk dateert van september 2014, terwijl het AIDA-rapport up-to-date is tot 26 januari 2015.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Franse autoriteiten het overnameverzoek hebben aanvaard op 13 oktober 2015. In deze aanvaarding vragen de Franse autoriteiten om de verzoekende partij over te dragen via de luchthaven van Parijs waarna zij zich moet aanmelden bij de prefect van het departement Val-de-Marne. Uit de lezing van het AIDA-rapport blijkt dat er geen voorbeelden gegeven worden van asielzoekers die geen opvangplaats hebben in het departement Val-de-Marne. De verzoekende partij wordt trouwens met haar gezin, waaronder ook minderjarige kinderen, overgedragen aan de Franse autoriteiten, wat volgens het AIDA-rapport betekent dat aan haar prioriteit zal worden gegeven. Waar in het tweede bijgevoegde stuk van de verzoekende partij wordt verwezen naar Afghaanse asielzoekers zonder opvang in het noorden van Parijs, wijst de Raad er nogmaals op dat dit stuk dateert van voor het AIDA-rapport en dat de situatie van de verzoekende partij niet overeenkomt, aangezien zij wordt overgedragen aan de Franse autoriteiten op grond van de Dublin-III-Verordening en de Franse autoriteiten minstens drie dagen alvorens de overname op de hoogte zullen gesteld worden van haar aankomst.

2.1.3.3. Naast de problemen met de algemene opvang, voert de verzoekende partij ook aan dat er geen garanties zijn op gespecialiseerde opvang naar aanleiding van de gezondheidsproblemen die haar echtgenoot en minderjarige zoon hebben.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben, maar stelde wel dat haar zoontje een mentale achterstand heeft. We merken echter op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen

een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene en de leden van haar gezin in Frankrijk in hun hoedanigheid van hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming niet de nodige zorgen zullen krijgen..”

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen rekening houdt met de gezondheidssituatie van haar minderjarige zoon. Zij betoogt dat haar minderjarige zoon een aangepaste opvang vereist omwille van zijn gezondheidssituatie, en dat het feit dat de verwerende partij hier geen garanties heeft gevraagd aan de Franse autoriteiten een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt hetzelfde voor haar echtgenoot en zijn gezondheidssituatie. Zij stelt eveneens dat zij op het moment van het Dublininterview nog geen attesten ter beschikking had en dat zij geen weet had van een mogelijkheid om haar dossier aan te vullen.

Ten eerste wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet op de hoogte heeft gesteld van de gezondheidssituatie van echtgenoot. De verwerende partij kan geen rekening houden met informatie die haar niet ter kennis wordt gesteld. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat zij geen motivering in de bestreden beslissing biedt omtrent de gezondheidssituatie van echtgenoot van de verzoekende partij. Ten tweede is de bestreden beslissing enkel in hoofde van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen genomen. De verwerende partij heeft een aparte beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij. Bijgevolg wordt de gezondheidsproblematiek van de echtgenoot van de verzoekende partij besproken in het arrest van de Raad van 30 maart 2016 met nummer 164 907. In huidig arrest wordt enkel de gezondheidssituatie van het minderjarig zoon van de verzoekende partij besproken.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij haar dossier kon aanvullen, wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verklaring betreffende procedure heeft ondertekend. In deze verklaring staat dat de verzoekende partij erop attent is gemaakt dat zij de vragen van het Dublininterview zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt evenals op de hoogte is gesteld van de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. De verzoekende partij werd ook bijgestaan door een tolk die zij verklaart goed te begrijpen en tegen wie zij geen bezwaar heeft. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij samen met haar gezin verbleef in een opvangcentra te Courtil 71X, 6671 Gouvvy-Bovigny. Gelet op hetgeen voorafgaat, met name de duidelijke informatie die de verzoekende partij naar aanleiding van haar Dublin-interview gekregen heeft en het gegeven dat ze in een opvangcentrum verbleef, is het weinig waarschijnlijk dat de verzoekende partij volledig onwetend was over het feit dat ze zo correct mogelijk de verwerende partij diende te informeren omtrent haar situatie en haar verklaringen diende te staven met alle bewijselementen waarover zij beschikt. Uit de stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt, blijkt bovendien dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing verschillende testen uitgevoerd heeft, maar de verwerende partij hiervan niet op de hoogte heeft gebracht. De Raad kan bovendien geen rekening houden met stukken die niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden meegedeeld. In dit verband wijst de Raad er ook op dat stuk 6, met name de brief van dokter A.M, dateert van 10 november 2015. Dit is van na het nemen van de bestreden beslissing. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en enkel een wettigheidstoezicht over de bestreden beslissing kan houden.

Voorts maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij recht had op bijstand van een advocaat tijdens het Dublininterview op basis van de Dublin-III-Verordening, noch kan zulke vereiste worden gelezen in de Dublin-III-Verordening zelf. Het staat asielzoekers echter altijd vrij om zelf inlichtingen te winnen bij hun raadsman, bijvoorbeeld voor het afnemen van het interview of er net na. Het feit dat de verzoekende partij pas na de bestreden beslissing een raadsman heeft aangesproken, kan de verwerende partij niet worden verweten. De verzoekende partij heeft geen attesten meer toegevoegd aan haar dossier voor het nemen van de bestreden beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij geen attesten of andere elementen (bijv. redenen betreffende zijn gezondheid) aanbrengt die aanleiding geven om een overdracht aan Frankrijk te verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij

overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het gegeven dat de zoon van de verzoekende partij ondertussen schoolloopt in België, werd voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij meegedeeld. Bijgevolg kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden. Daarenboven blijkt dat de zoon van de verzoekende partij ingeschreven is in een Franstalige school in Bovigny. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar zoon niet naar een Franstalige school in Frankrijk zou kunnen gaan, nu de verzoekende partij geen gespecialiseerd onderwijs in België volgt.

De verzoekende partij beroept zich op het AIDA-rapport om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Ze betoogt dat de situatie qua medische hulpverlening en - opvolging problematisch is in Frankrijk. Het voormeld AIDA-rapport maakt gewag van enkele problemen, maar stelt dat deze variëren van stad tot stad. Zoals *supra* uitgelegd, wordt de verzoekende partij samen met haar gezin naar het departement Val-de-Marne gebracht. Door haar summiere betoog en verwijzing naar het voormeld AIDA-rapport toont de verzoekende partij niet aan dat haar zoontje geen toegang zal krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde opvang in het departement Val-de-Marne. Daarenboven wordt in het voormeld AIDA-rapport gesteld dat asielzoekers toegang hebben tot de gezondheidszorg via de “*universal healthcare insurance (CMU) system*” (*couverture maladie universelle*). *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze geen toegang zou hebben tot de CMU-system. Daarenboven blijkt uit het voormeld rapport dat indien de verzoekende partij bij aankomst niet direct toegang zou hebben tot het CMU-systeem, ze in noodgeval beroep kan doen op “*All-Day Healthcare Centres (PASS)*”. Ook blijkt uit het voormeld AIDA-rapport dat de Franse autoriteiten op de hoogte zijn van de lacunes in de praktijk en deze ook trachten te verhelpen. Louter op grond van de gegevens van het AIDA-rapport kan *in casu* niet gesteld worden dat de medische hulpverlening en – opvolging in Frankrijk waarvan de verzoekende partij voor haar zoon stelt nood te hebben, tot een schending van artikel 3 van het EVRM zal leiden.

Waar de verzoekende partij stelt dat een effectieve en onmiddellijke toegang voor asielzoekers problematisch is door de talrijke administratieve traagheden in Frankrijk om een asielaanvraag te registreren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont hoe zij, als een persoon die op grond van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk wordt overgedragen, zich in dezelfde situatie bevindt als die van andere asielzoekers die in het AIDA-rapport worden besproken. Tevens dient erop gewezen te worden dat de Franse autoriteiten minstens 3 dagen op voorhand op de hoogte worden gebracht van de aankomst van de verzoekende partij en haar gezin.

De Raad wijst erop dat niet kan worden aangenomen dat om het even welke aanvrager van internationale bescherming, die op grond van de Dublin-III-Verordening wordt teruggenomen door Frankrijk, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling. Aldus komt het aan verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele overname door Frankrijk. *In casu* wordt dit door de verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM kan niet aangenomen worden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening moet de Raad vaststellen dat verzoeker zich in diens middel niet de moeite getroost uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van de verordening schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel in principe onontvankelijk wordt aangevoerd.

Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening kan de Raad voor de volledigheid stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of

kan zij op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat, waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat zij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure, om die lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet de lidstaat de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Zoals *supra* uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Frankrijk in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid van dezelfde verordening.

2.1.3.5. Artikel 5.6 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt:

“De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 18 juni 2015 een schriftelijke samenvatting heeft opgesteld van de belangrijkste informatie die de verzoekende partij tijdens het Dublin-gehoor verschaft heeft. Deze samenvatting heeft de vorm gekregen van een standaardformulier. Het formulier werd zowel ondertekend door de verzoekende partij, de tolk als de ambtenaar die het gehoor gevoerd heeft. De verzoekende partij toont niet aan welk nadeel zij ondervonden heeft van het gegeven dat haar raadsman voor het indienen van het verzoekschrift geen toegang gekregen heeft tot de samenvatting van het gehoor, nu de belangrijkste informatie dat tijdens het gehoor werd meegedeeld, correct in de bestreden beslissing werd weergegeven. Voorts wijst de Raad erop dat in de beschikking van 4 januari 2016 aan de verzoekende partij wordt meegedeeld dat *“het dossier kan geraadpleegd worden elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en donderdag tot 17 uur en dit tot op de dag vóór de terechtzitting.”* Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd of ze het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is komen inkijken. De verzoekende partij geeft aan *“het administratief dossier niet te hebben geconsulteerd op de Raad, stellende dat zij voorafgaand aan het indienen van haar beroepsverzoekschrift over de hierin vervatte informatie had dienen te beschikken.”* Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het gegeven dat ze toegang zou hebben tot het

administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tijdig zou zijn in de zin van artikel 5.6 van de Dublin-III-Verordening. Immers, kan in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuw middel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472RvS 29 mei 2008, nr. 183.534). het schriftelijk karakter van de procedure doet hier geen afbreuk aan. *In casu* worden dergelijke middelen ter terechtzitting niet aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van de verdediging, van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur en van het beginsel van gelijkheid van de wapens.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Genomen van de schending van artikelen 4 à 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur, van het beginsel van gelijkheid van de wapens en van de rechten van de verdediging (hierna « de wet openbaarheid bestuur »);

Doordat verzoekster niet tijdig toegang heeft kunnen krijgen tot het administratief dossier, waardoor zij geen zicht heeft kunnen hebben over de elementen die al dan niet in het administratief dossier werden gevoegd;

Terwijl de in het middel geviseerde bepalingen en beginselen eisen dat de verzoekende partij een zicht heeft op de elementen waarop de administratie zich heeft gebaseerd om een, beslissing te nemen om te kunnen overwegen indien er rekening werd gehouden met alle nuttige elementen van de zaak.

(...)

Verweerder heeft, wat hem betreft, een rechtstreekse toegang tot het dossier van verzoeker, terwijl hijzelf een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen om toegang te krijgen tot de elementen van zijn dossier, wat op zicht reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens uitmaakt.

Gelet op wat voorgaat mag er dan minstens van verweerder worden verwacht dat hij een snelle opvolging vergt aan de aanvragen tot inzage van administratieve dossiers die hem worden gericht.

Ter herinnering verloopt de procedure van toegang tot de dossiers van de verwerende partij als volgt:

- 1) Een schriftelijke aanvraag moet worden gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 2) Indien de verwerende partij hier tijdig op antwoord (oftewel binnen de beroepstermijn), meldt ze schriftelijk aan verzoeker dat het dossier ter beschikking staat op de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- 3) Een afspraak om het dossier persoonlijk te gaan afhalen moet dan nog worden vastgesteld, daar de dossiers noch per fax, noch per e-mail kunnen worden overgemaakt, zelfs niet aan advocaten van andere balies dan die van Brussel.*

17. Terzake heeft verzoekster verweerder een eerste keer aangeschreven op 06.11.2015.

Zij mocht geen antwoord ontvangen op dit schrijven.

Een rappel werd dus verzonden op 10.11.2015.

Opnieuw mocht verzoekster hier ook geen antwoord op krijgen.

Een laatste rappel werd verzonden op 13.11.2015, tevens tevergeefs.

(stuk 8)

Gelet de geplande datum van overdracht naar Frankrijk (12.11.2015) en de houding van Fedasil, die de materiële hulp van het gezin wilt opheffen, drong een spoedige indiening van huidig verzoekschrift zich aan.

18. De procedure voor uw Raad is een procedure die voornamelijk schriftelijk is.

Dit houdt dus in dat het des te belangrijker is voor verzoekster om een snelle toegang te verkrijgen tot haar dossier, om na te gaan indien een beroep zich in concreto verantwoordt tegen een administratieve beslissing, en om het desgevallend verzoekschrift uitvoerig en compleet te kunnen opstellen.

De procedure voor uw Raad houdt inderdaad in dat verzoekster, na de indiening van het verzoekschrift, geen enkel nieuw argument meer kan inroepen, die zou blijken uit een administratief dossier die laattijdig werd overgemaakt.

*Uw Raad mocht deze beginselen trouwens herhalen in een arrest geveld op 12.07.2011:
(...)*

19. Deze rechtspraak dient terzake te worden toegepast, in de mate dat het verzoekschrift in nietigverklaring het voornamelijk en belangrijkste stuk van de rechtspleging is, waarin verzoekster zijn argumenten kan uiteenzetten.

Verzoekster heeft niet de bijstand van een raadsman kunnen genieten totdat haar de bestreden beslissing werd betekend.

Het was dus des te belangrijker dat verzoeksters raadvrouw snel toegang zou krijgen tot het administratief dossier, om na te gaan welke elementen degelijk al dan niet in het bezit waren van verweerder.

Bij gebrek aan mogelijkheid om het administratief dossier in te kijken is verzoekster niet in staat geweest om haar rechten van verdediging effectief uit te oefenen.

Het feit dat huidig verzoekschrift ingediend is moeten worden zonder dat er voorafgaandelijk een inzage van het administratief dossier mogelijk is geweest, schendt in casu de beginselen en wettelijke bepalingen aangehaald in het middel, in het bijzonder het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van de verdediging.

Het middel is dermate gegrond."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij niet tijdig toegang heeft kunnen krijgen tot het administratief dossier.

Verweerder laat gelden dat in het kader van de wet van 11.04.1994 een gemotiveerde en schriftelijke aanvraag dient overgemaakt te worden aan de bevoegde persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken, indien men inzage wenst in een dossier. Deze schriftelijke aanvraag kan enkel per e-mail of per fax geschieden. In overeenstemming met de wet dd. 11.04.1994 beschikt de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens over een termijn van 30 dagen om op het verzoek tot inzage in te gaan.

Artikel 6, §5 van de wet Openbaarheid van bestuur dd. 11.04.1994 luidt immers als volgt:

"De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing."

In casu heeft verzoekende partij, zoals zij aangeeft, het verzoek per e-mail gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2015.

Kennelijk meende zij reeds op 13.11.2015 (= datum van het verzoekschrift van verzoekende partij), zijnde 7 dagen later, hierop een antwoord te hebben moeten ontvangen. Terwijl nochtans in beginsel het verstrijken van de wettelijke termijn van 30 dagen moet afgewacht worden, alvorens kritiek te geven op het feit dat nog geen antwoord was bekomen.

De verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich dan ook geenszins dienstig kan beroepen op de schending van het recht van verdediging, aangezien de bij wet voorziene termijn niet verstreken was bij het indienen van zijn verzoekschrift.

Verweerder wenst overigens hieromtrent te wijzen op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

(...)

De verweerder merkt nog op dat verzoekende partij ook “niet aantoont welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing” (uit R.v.V. nr. 52.333 van 02.12.2010, www.rvv-cce.be)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij het verblijf diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De verzoekende partij argumenteert dat zij niet tijdig toegang heeft kunnen krijgen tot het administratief dossier, waardoor zij geen zicht heeft kunnen krijgen op de elementen die al dan niet in het administratief dossier aanwezig waren. Ze wijst erop dat ze op 6 november 2015 een eerste keer de inzage van het dossier aangevraagd heeft, en hierna tweemaal een herinnering gestuurd heeft naar de verwerende partij, maar geen antwoord ontvangen heeft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat indien de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij bij haar verzoek om inzage van haar administratief dossier te verkrijgen moeilijkheden heeft ondervonden, het haar vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de ‘Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten’, met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. De verzoekende partij kan in dit verband de problemen die zij zou hebben ondervonden niet voorleggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die overeenkomstig artikel 39/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betreft de kritiek dat de verzoekende partij, vooraleer zij een beroep tot nietigverklaring indiende, inzage had moeten krijgen in het administratief dossier, doch niet tijdig werd ingegaan op haar aanvraag tot inzage zodat zij een verzoekschrift heeft moeten opstellen zonder inzage te hebben in het administratief dossier, stelt de Raad vast dat hoe dan ook niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van haar betoog – waaraan zij de schending koppelt van de artikelen “4 à 6” van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, “van het beginsel van gelijkheid van de wapens”, van het beginsel van de rechten van verdediging, van het beginsel van de openbaarheid van het bestuur –, nu uit de concrete omstandigheden van de zaak blijkt dat de verzoekende partij in staat is geweest om zich naar behoren tegen de tenlastelegging te verdedigen (RvS 17 mei 2010, nr. 203.926). Ook lag het administratief dossier ter inzage op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals reeds hoger aangegeven werd, en heeft de verzoekende partij nagelaten om het administratief dossier in te kijken. Derwijze toont de verzoekende partij niet aan welke andere middelen ze nog had willen ontwikkelen, na inzage van het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op welke wijze haar rechten van verdediging in

concreto geschonden zijn. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog, die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Een eventuele schending van de bepalingen van de wet van 11 april 1994 brengt niet *ipso facto* de onwettigheid mee van een beslissing genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd (RvS 13 november 1995, nr. 56.225)

Het tweede middel is in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS